

[Aksel Møller.]

denne lovgivning. Det er blot problemer, som vi synes man skal gennemgå, inden disse lovforslag forlader det høje ting.

Det er jo klart, at set fra mit og mit partis synspunkt kan man praktisk talt aldrig beskæftige sig med disse ting uden at få en fornemmelse svarende til den, det ærede medlem hr. Paabøl gav udtryk for vedrørende statsanstalten for livsforsikring, og den fornemmelse må jo på en eller anden måde bekræftes eller afkræftes under de forhandlinger, som skal finde sted i udvalget. Jeg finder i alt fald, at man med megen ret kan diskutere, om statsanstalten for livsforsikring har en sådan form, at konkurrencen med andre selskaber er rimelig.

Måske burde jeg allerede som indledning til de få bemærkninger, jeg har at gøre, have takket for den tanke, at de to store forsikringsformer, skadesforsikringsformen og livsforsikringsformen, nu finder deres placering i den samme lov, og for, at aktieselskabslovgivningens regler optages heri i en tillempet form, egnet til at dække forsikringsselskabernes situation. Jeg burde vel også have takket for, at man i denne lovgivning også prøver på at gøre den dispensation, som vi siden 1940 har haft for opgørelsen af fondsmidlerne, til lov.

Begge de tidligere ærede ordførere har beskæftiget sig med rådsformand Koføeds mindretalsbetænkning. Jeg nærer ikke helt den samme opfattelse, som de to ordførere synes at have — det ærede medlem hr. K. Axel Nielsen mere udtalt end det ærede medlem hr. Paabøl. Jeg finder, at de svingninger, som vi igennem det sidste årti har oplevet på obligationskursernes område, i høj grad taler for den bestemmelse, som er foreslået i lovforslagene. Man må jo huske, at det ikke blot er en bestemmelse, som virker konsoliderende, når kurserne falder, men det er også en bestemmelse, som forhindrer, at kursstigninger alt for hurtigt og let kommer til at kaste en optimistisk farve ind over et forsikringsselskabs regnskab. Den nuværende udvikling, som vi vil håbe holder sig et stykke tid fremover, viser jo, at obligationskurserne også kan gå op, og i så fald er reglen om gennemsnitskurser egnet til at holde lidt igen på en alt for hurtig og derfor ikke ønskelig tilpasning af kursniveauet.

Jeg har nok set, at rådsformand Koføed nærer forventninger om, at et velkonsolideret forsikringsselskab altid har en så stor kursreguleringsfond, at den er tilstrækkelig til at klare disse svingninger. Selvfølgelig kan det godt være, at der findes sådanne forsikringsselskaber; men når jeg tænker på den køretur, som obligationskurserne har foretaget i tiden siden 1950, er der vist ikke ret mange forsikringsselskaber, selv blandt de mest velkonsoliderede, der har haft kursreguleringsfonds så stærke, at man ikke også har set disse kursreguleringsfonds forsvinde, opædt af kursfaldet. Jeg tror derfor, det er et spørgsmål — deri er jeg enig med min ærede forgænger på talerstolen — som vi må drøfte i udvalget, og hvorom man ikke på forhånd tør indtage en alt for kategorisk stilling.

Alt i alt betegner disse to lovforslag således efter min opfattelse et fremskridt, og jeg synes, der ligger et stort og meget dygtigt kommissionsarbejde bag dem, hvorunder man har overvejet den gældende lovgivnings bestemmelser. Det er som sagt karakteristisk for disse bestemmelsers kvalitet, at langt de fleste er blevet stående i den lovgivning, der nu finder sted; de er blevet vejet af kommissionen og efterprøvet i handelsministeriet, men de er altså stort set fundet tunge nok til fortsat at kunne danne grundlaget for forsikringsvirksomhed. Jeg synes, det er rart at konstatere ved denne første behandling af lovforslagene, at de er fundet så tunge, at socialdemokratiet står bag den højtærede minister i lovforslagets fremsættelse, og at vi dermed bærer endnu en kiste af „Fremtidens Danmark“ til graven.

Baunsgaard: Jeg er i samme lykkelige situation som det ærede medlem hr. K. Axel Nielsen og det ærede medlem hr. Aksel Møller, idet også jeg under studeringen af dette meget fyldige lovforslag om forsikringsvirksomhed kom til den i hvert tilfælde arbejdsmæssigt glædelige konstatering, at meget af det, der er tale om, er en ajourføring af praksis og en praktisk ajourføring. Jeg må som lægmand sige, at jeg finder det tilfredsstillende, at de hidtilgældende to love er blevet samordnet til ét lovforslag, en sammenlægning, jeg finder rimelig. I øvrigt er de fleste af lov-